

VILLÁNYI LÁSZLÓ

Fotó

Megveszi a színházi látcsövet, amit a régiségkereskedőnél látott, ötlik fel benne, hogy közelről szemlélhesse, kiderítve nevüket is, a madarak előadását a világot jelentő ágakon, nekem kellene megörökíteni őket, rokonszenve az áttelelőké, sötétedés után újranézi, buszonöt év múltán, egykori kedvenc filmjét, s már tudja, valójában azért rajongott érte, mert a nézőtérén ült a lány, akitől várta a szerelmet, aki időről időre feltűnik álmában, integet a busz hátsó ablakából, s nem változnak szemében a fények, róla beszélt akkor is, amikor a köerdőben otthonos barátja megmutatta a fotót: tizenkét évesen volt szerelmes először és utoljára, állt a lány mellett, akárha egy életre, úgy hajoltak egymáshoz.

Szív

Gurult felé a labda, de képtelen volt belerúgni, s az álom futni se hagyta, erőtlenül állt a pályán, nap nap után úgy nézi az időjárás-jelentést, a várható hőfokokat a világ városai mellett, mintha holnap arra ébresztenék a madarak, hogy nem hatvan éves, most érettségizett éppen, s bolyonghat, ahol még sohasem járt: Santa María, Dublin, Odessza vagy Edő utcáin, bicikliről köszön rá (kimondva gyerekkori nevét) az ősz hajú nagylány, s már érzi is a nyári rét illatát, talpába csíp a méh, „deret harangoznak”, idéződik, bajdan miként botlott nyelve, ahogyan beszél hozzá, minden pillanattal egyre teljesebben érzékeli az ismeretlen szépségét, barna hajában megszereti a fehér hajszálat, nem kell számon tartania az időt, elég ha a lakók névtáblájára néz, elmosódott a szemérmetlen szív, az őt jelölő név mellett mára csak egy halvány folt maradt, pedig milyen erővel rajzolta oda piros tollával hol volt, hol nem volt szerelme.